

Solmus jóízűen kortyolt egyet az előtte álló borból, melyet a világlátott kalandozókkal együtt kívánt elfogyasztani. Amazoknak simogatta a büszkeségét az ifjú, aki a meséiket hallgatta és a borukat fizette, és be kell vallani, a fiatal nemes sem unatkozott – úgy szívta magába a történeteket, mint anno shadoni mesterét hallgatta – a mestert, aki a törkard forgatására tanította, és valamivel többre is: a kelekótya ifjúból, aki a hölgyek kedvenceként tiszteleggetett minden bálon, a léha bárdból valódi nemeset faragott.

Fiatalkori szárnypróbálgatásából mindenesetre bizonytalannal megmaradt a hősi eposzok, a vidám, esetenként gunyoros történetek és a nők szeretete. Ám Solmus úgy érezte, apja keze utolérte – végképp felnőtt. Ugyan szülővárosát elhagyta, hogy tapasztalhasson, pár éven belül visszatér majd, hogy tudásával hűen szolgálhassa az uralkodót, mint családja tette azt oly sok éven keresztül, megbízható tanácsadóként és barátként.

Eszébe jutott apja arca, az a felhős, komoly arc, midőn útjára bocsátotta. Őszinte meglepetéssel tekintett apjára Solmus aznap – hiszen többször is bizonyosságát adta az öreg lovag, hogy szeretné maga mellett tudni a fiát, de aznap mégis, ahogy így visszatekint a múltba, az apja *küldte* el otthonról. Hallotta a szóbeszédet a háború közeledő viharfellegeiről...

Egy kupa koppanása zavarta fel gondolataiból. Az egyik harcedzett kalandozó csapta le kiürült poharát, és a történet, mint az asztalon található kancsók többsége, érezhetően a vége felé járt. Solmus elmosolyodott a kissé tán túlzó mesén, és lelkes, hálás közönségként tapsolta meg azt. Legalább addig sem kell másra gondolnia.

– Barátom! Ez eddig a leghihetőbb történet, amit kalandozótól hallottam – egyetlen sárkányt sem négyeltek fel benne! – kiáltotta Solmus jóízűen nevetve.

– Bormi fiam! Azért nehogy azt hidd, a kalandozók élete csak játék, ivászat és hazudozás – említette meg Kormos, az idős, viharvert, valaha hírhedt kalandozó és tolvajmester a másik asztalnál kacagva, aki ugyan már évek óta visszavonult, de a mai napig ki tudta lopni egy városőr kardját a hüvelyéből úgy, hogy az azt sem látta, hogy mozdult. Tegnap már bebizonyította ezt a kalandozócsapatnak, persze tisztán a móka kedvéért. Hosszú élete során, amivel kevés tolvaj büszkélkedhet, kisebb vagyonkát gyűjtött össze mások keresetéből. Hogy mennyire jó tolvaj volt, az abból látszott, hogy a pénzét meg is tartotta, miként a fejét is a nyakán, pedig bizony talán a kelleténél többen is szerették volna, hogy átvágott torokkal, egy csatorna szennyében fürödve végezze.

– Igaza van Bormian, nemesifjú nem való arra az életre – csipkelődtek a kalandozók is – nehogy aztán az anyád szoknyája alá fuss, ha az első vad orkkal találkozol – Solmus sértődött képet vágott, mire aztán mindenki kacagott egyet. A Kormos asztalánál ülő, szürkülő bundás ork felhorkantott – Ha félne az orkóktól, már nem lenne itt a fiú. Én, Grom, a Viharfalók klánjának énekmondója...

– ... voltál egykoron, édes barátom, de mára csak egy vén toportyán vagy, aki már a korszóját is alig bírja el – nevette ki Kormos. A két barát egy pillanatig farkasszemet nézett egymással, de inkább szeretet csillogott a szemükben, mint düh. Együtt öregedtek meg, egymás hátát védve harcoltak. – De tudod mit Bormi, miért nem mutatod meg az én öreg barátomnak, hogy milyen is egy szép, tiszta dallamos hang?

Mikor Solmus elővette a lantját, egy kicsit minden elcsendesedett. Bárd volt egykoron, zenéje mégis csupán a zene természetes mágiáját sugározta – tudását oly régen csiszolta már. Azért egy-két árnyjátékkal megpróbálkozott még, melyek a történetét követték, és boldogan fedezte fel, hogy egész sok mindenre emlékszik még abból, amit anno elf barátja, Aranyíj Regas tanított neki.

A mai este, sorrendben a negyedik, újfent nagyszerű hangulatban és társaságban telt el. A Shulur csodás városába tartó hajót várva Solmus sok különböző, de a maga nemében mégis egyforma emberrel találkozott – mind közvetlen, az életet élvezni akaró, a halált nap mint nap arca nevető emberekkel, a kalandozókkal, akiről annyit hallott gyermekkorában, mikor még minden vágya az volt, hogy sárkányokat öljön és népekkel hadakozzon. Regas, a hosszúéletű több emberöltő történeteit gyűjtötte össze, és gyűjti tán még most is, ha nem ment haza megosztani a népével, vagy esetleg nem fekszik valahol kifosztva, hátbaszúrva, vagy egy különösen ocsmány szörny barlangjában nem eszi a rozsdá és a féreg.

Kormos és Grom elbúcsúztak, mentegetve magukat, hogy koruk miatt már nem bírják annyira. Már csak az ifjú és a kalandozócsapat voltak lent az ivóban. Végignézték rajtuk, új barátain, és eszébe jutott, hogy talán nem is baj, hogy nem vált belőle kalandozó. Neki mást szánt az élet. Az ő sorsa egy uralkodó megsegítése, hogy az sose térjen le a bölcsesség útjáról.

Két csuklyás személy lépett az ivóba, és az asztalok felé tartottak. Solmus előtt az asztalon egy kesztyű csattant, erre már a kalandozók is elcsendesedtek, és figyelmüket az új jövevények felé fordították.

– Bormian Ascoran! Azzal vádollok, hogy húgomat megbecstelenítetted!

Solmus feltekintett a jövevényre, majd elmosolyodott:

– Ahogy így elnézlek, kedves barátom, biztos, hogy nem történt ilyen. Kecskével nem hállok. És ki a te húgod?

A másik utazóruhás ekkor vetette le a csuklyáját. Egy pillanatra minden nesz elhalt a kocsmában, és mindenki a gyönyörű teremtest vizslatta.

– Lady Lara. Ő volt az a férfi, húgocskám, aki koszos kezével illetett téged?

– Igen, ő volt – pirult el a lány, és Solmus meg volt győződve arról, hogy ha valaha látta volna ezelőtt ezt az arcot, az ígésző szemeket, sose felejtette volna el. Ugyan lehet, hogy Bormian találkozott vele – ám csupán az álmaiban, hiszen ilyen nevű ember nincs és sose létezett.

– Nos, részemről lenne öröm, ha igazak lennének a vádak, de sajnos életemben nem láttam még ezt a bájos pofikát.

– Szóval tagadod, kutya! Párbajra hívlak, holnap délre, a templomkertbe! Jelöld ki a segédeidet! – ezzel arcon vágta kesztyűjével Solmust. Az visszacsapott, és odafordult az asztaltársaságához, a kalandozókhoz.

– Barátaim, mivel nem vagyok ismerős a városban, ezért közületek kérnék kettőt fel, hogy segítsen lemosni rólam eme rágalmat...